
SUURKAUPUNKIEN KADUILTA

Onko tuo kaikki aivan totta? tulee usein itseltään kysyneeksi. Ovatko nuo viruvat olennot ihmisiä ja tapahtuuko tämä surullinen näytelmä maassa, jonka vapaudesta ja hyvinvoinnista ovat suuret ruoilijat monta ihanaa laulua sepittäneet? Niin, täällä se kaikki tapahtuu, täällä, missä vapauden lippu on hohtavilla tähdillä koristettu ja vapautta suojelevat suuret lait tukittu kiväärien piippuun.

Kulkiessa suurkaupunkien katuja, etenkin illoin ja öiseen aikaan, näkee siellä sellaista, jonka luulisi itse pirunkin sydämen saavan verikyyneleitä vuotamaan, jos nimittäin sellainen olento olisi olemassa. Suurkaupungit ovat muodostuneet tuskien ja kärsimysten äärettömiksi meriksi, missä häpeämättömän kurjuuden julmat krokotiilit saavat vapaasti uiskennella ja onnettomia uhrejaan armotta raadella.

Siellä heitä istuu ja nukkuu kaikista ikäluokista. Siellä tuijottavat harmaiden kulmakarvojen alta elottomat silmät, joiden takana on kärsimysten syvä kelto. Siellä viruvat nuoret miehet ja naiset, puutteen ja loppumattoman toivottomuuden raskas leima kalpeilla kasvoillaan. Siellä täällä kajahtelee kiihtuneiden, melkein alastomien rintalasten valittavat itkut ja toivottomien, murtuneiden äitien sydämet uivat kuumissa kyynelissä.

Tämä kaikki ei kuitenkaan tee mitään vaikutusta hienossa seurapiirissä kasvatettuun naikkoseen, joka hienoinnasta sil-

kistä valmistettu, kahiseva puku yllänsä kulkee mukkeihin, kullalla ja ruusuilla koristettuihin teatteri- ja tanssihaaleihin. Saman tyytyväisyyden hellä tunne lepää myöskin sen nuoren herran sydämellä, joka tuon hienoja käytöstapoja koulutetun naisen rinnalla onnellisena astelee. He eivät ole ensinkään huomaavinaan mitä kaikkea heidän ympärillensä on, etenkin noilla syrjäisemmällä kaduilla nähtävänä, ja jos he joskus näyttävätkin sitä osaksi huomaavan, luovat he sinne vain jonkun kylmän halveksivan katseen ja päästävät huuliltaan lyhyen, armottoman murahduksen.

Niin tekevät nuo laiskurit, nuo köyhälistön armottomat verenimijät, kulkiessaan ohitse noiden onnettomien uhrien, joilta he ovat kaiken ryöstäneet ja sitten viimein tuohon perkeleelliseen kärsimysten ja tuskien mereen upottaneet.

Ilta on käynyt myöhäisemmäksi ja sieltä hurmaavan komeista palatsista virtailee hienoa musiikkia ja tuoksuilee huumauttavia tuoksuja. Siellä tanssitaan ja riemuutaan yltykyläisyyden voimakkaassa aallokossa ja viimein hienoissa, runollisen hämärän versoonissa saleissa kuohahtavain intohimojen kuumeisia maljoja maistellaan. Mutta siellä ulkona, siellä hiukan kauvempana, missä likainen katulyhty vaivaloisesti valoaan yön pimeyteen levittää, siellä huokailee murskatut, rikki revityt sydämet. Siellä raivoaa polttavan puutteen ja kaikellaisen kurjuuden pimeät myrskyt.

Täytyykö kuluu yhä uusien vuosien ja vaihtua vuosituhansien tämän raaimman kurjuuden vain aina lisääntyessä? Täytyykö tuhansien ja taas uusien tuhansien ihmisten sortua ja hukkoa tuohon kärsimysten mustaan virtaan, jonka keinottelut, julkeat vääryydet ja petokset ovat saaneet niin rajusti nöyrytyään. Täytyykö totuuden yhä edelleenkin hiiviskellä ulkopuolella näyttämöä ja kuinka kauan? Sekä täytyykö miljoonista toiverikaista, puhtaista rinnoista aina edelleen pirstaleiksi särkyä pyhimmän puhtauden ja täytyykö sieltä kuihtua korkeanman, jalomman elämän valkoisten liljain sekä sitten lakastuneina uiskennella prostitutsioonin kuohuvissa pyörteissä?

Kuinka kauan saavat suurrosvot ja ryövärit olla koko maailman herroina ja valtiaina, sekä kuinka kauan saavat he sortettujen ja kärsiväin verikarpaloista lihoa ja kuinka kauan he

saavat laatia lakeja, joiden nojalla heillä on valta ryöstää ja murhata mitä julmimmalla tavalla.

Mitä on elämä ryöstetyille työläiselle? Miljoonat sorretut sen kysymyksen lienevät itselleen tehneet ja varmaankin siihen saman vastauksen melkein kaikki saaneet, mutta niin suuri joukko heistä ei vielä kuitenkaan usko totuuden voittoon, vaan hienotunteisesti kertoillaan, että ehkä aika joskus paranee ja ettei aina tarvinne leipäpalansa tähden verta hikoilla. Niin suuri joukko vielä luottaa jonkun ylhäisemmän sallimuksiin ja muihin sen tapaisiin pimeisiin dokmeihin ja oppeihin, jotka ihmisen korkeamman hengen kehitystä nälkäisen suden tavoin vaativat. Mutta mikäli itsetietoisuuden kasvaminen kansojen syvissä riiveissä leviää, sikäli haihtuu kylmä tiedottomuuden ja taikauskon yö ja köyhälistö lähenee yhä lähemmäksi vapautensa suurta päivää, jolle joukkomurhat, sorrot ja kärsimykset ovat tuntemattomia.

K. O. I—nen.

